

MARK TWAIN

THE PRINCE AND THE PAUPER

Hoàng Tử Và Người Khốn Cùng

Mark Twain

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1 - Tom Canty
Chương 2 - Làm thế nào Tom và Hoàng Tử đổi ngôi nhau
Chương 3 - Làm thế nào Hoàng Tử đến nhà Tom Canty
Chương 4 - Chuyện xảy đến cho Tom trong cung điện
Chương 5 - Vương thuyền
Chương 6 - Edward trốn thoát
Chương 7 - Ở Tòa Thị sảnh
Chương 8 - Ở quán trọ
Chương 9 - Trông diện Westminster
Chương 10 - Ăn cắp! Ăn cắp!
Chương 11 - Sảnh đường Hendon
Chương 12 - Ngục tù
Chương 13 - Lễ phong vương
Chương 14 - Đoạn kết

Chương 1 - Tom Canty

A.

Đây là câu chuyện của một kẻ khốn cùng (một người rất nghèo) đã trở thành hoàng tử trong vài ngày và của một hoàng tử đã trở thành một kẻ khốn cùng trong vài ngày. Hoàng tử đã biết được cảnh sống khó khăn của vài người. Kẻ khốn cùng thì nghĩ: “Cuộc sống của một Hoàng tử chắc là đẹp lắm!” nhưng nó nhận ra là không đẹp như nó tưởng.

B.

Đây là bức tranh một đường phố ở Luân Đôn vào năm 1547 – cách đây hơn trăm năm. Tôi có đánh một dấu → chỉ vào chóp của một trong những ngôi nhà. Gia đình Canty sống trong một căn phòng đó. Họ chỉ có một phòng thôi. Cả Canty, vợ, mẹ và ba con của hắn cũng ở trong căn phòng ấy. Lũ trẻ không có giường; chúng ngủ trên sàn nhà. Hai đứa gái là Bet và Nan, cậu con trai tên là Tom. Canty không hề làm việc gì: mỗi ngày hắn bắt ba đứa con ra phố xin tiền. Chúng đứng bên lề đường, nói: “Làm ơn cho trẻ nghèo một đồng xu!”. Nếu buổi tối chúng không mang tiền về cho Canty thì hắn đánh đập và không cho ăn. Tom quá bất hạnh.

C.

Cha Andrew cũng ở trong căn nhà đó. Cha có một căn phòng nhỏ phía sau nhà. Cha là người học rộng. Mỗi ngày Tom đến ngồi nghe Cha kể chuyện các hoàng đế, hoàng tử. Tom nói: “Con muốn được như một hoàng tử. Con muốn nói năng dễ thương như các hoàng tử và con muốn học tiếng La tinh vì các hoàng tử học tiếng La tinh”. Thế nên Cha Andrew dạy Tom cách nói năng dễ thương, cách làm sao để được như một hoàng tử và Cha còn dạy nó tiếng La tinh. Khi Tom chơi với những đứa trẻ khác, nó chơi trò đóng vai hoàng tử. Đôi khi bọn trẻ cười nhạo nó và gọi nó là hoàng tử Tom; nhưng bọn chúng thích nó. Chúng chơi cạnh dòng sông và xuống nước bơi. Tom bơi rất giỏi.

D.

Vua nước Anh thời đó là Vua Henry thứ tám. Ngài có một trai tên Edward. Hoàng tử Edward sẽ nối ngôi khi cha chết. Vua Henry thứ tám ở trong điện Westminster tại Luân Đôn. Cung điện là chỗ vua ở. Cha Andrew nói với Tom: “Con nên đến điện Westminster để thấy được một vị hoàng tử thật. Hoàng tử Edward là con trai của vua. Chàng ở tại đó và có lẽ một ngày kia còn sẽ gặp chàng”.

Chương 2 - Làm thế nào Tom và Hoàng Tử đổi ngôi nhau

A.

Thế nên Tom đến cổng cung điện nhìn vào. Có hai người lính đứng mỗi người mỗi bên cổng. Họ không cho Tom lại gần. Em thấy nhiều Vương Hầu, Khanh Tướng và mệnh phụ phu nhân đi lại bên trong nhưng không thấy Hoàng tử. Em đến cổng nhiều ngày liền. Rồi một hôm em thấy một cậu bé bước ra khỏi cửa cung điện. Cậu ta đến gần sát cổng. Tom chạy đến cổng để được thấy cậu ta rõ hơn. Em la lớn: “Tôi muốn gặp Hoàng tử!” Một trong hai người lính nói: “Lui ra!” và đánh Tom. Anh đánh em quá mạnh khiến em ngã lăn xuống đất.

Thấy thế Hoàng tử nổi giận.
Cậu nói: “Sao người đánh đứa bé đáng thương này? Hãy mở cổng đem nó vào”.
Người lính nói: “Hắn chỉ là gã ăn xin hèn mọn”;
Hoàng tử Edward nói: “Phụ vương ta là vua của toàn dân, giàu cũng như nghèo. Hãy đưa cậu bé vào”.

B.

Thế rồi người lính mở cổng đưa Tom vào.
Hoàng tử nói: “Hãy đi theo ta. Nói ta biết người là ai và tại sao người muốn gặp ta lắm thế. Người đã đến cổng nhiều ngày liền. Ta từng trông thấy người qua cửa sổ phòng ta”
Đoạn Hoàng tử dẫn Tom đến một gian phòng bên trong cung điện. Cậu gọi người hầu. Cậu bảo: “Đem thức ăn”.
Người hầu bưng thức ăn ra và đặt lên bàn. Từ trước đến nay Tom chưa bao giờ ăn những thức ăn ngon như thế.
Hoàng tử nói: “Bây giờ hãy nói về người. Người tên gì? Ở đâu?”
“Tôi ở với cha mẹ, bà nội và hai em gái trong một căn phòng ở đường hẻm Pudding”.
“Trong một căn phòng?” Hoàng tử nói. “tất cả chỉ ở trong một căn phòng?”
“Đa” Tom nói.
“Cổ hàng trăm căn phòng trong cung điện này. Sao cả gia đình chỉ ở trong một căn phòng?”
“Chúng tôi nghèo quá”, Tom nói. “Cha tôi bắt tôi ra phố xin tiền. Nếu tôi không đem đủ tiền về, ông đánh tôi”.
“Cha người đánh người!” Hoàng tử kêu lên. “ta sẽ cho lính đến đánh ông ta!”
“Xin đừng, xin đừng, Tom nói. “Làm vậy mẹ và em gái tôi sẽ đau khổ”.

C.

“Ta có ba người chị”, Hoàng tử nói. “Công chúa Elisabeth, Công chúa Jane và Công chúa Mary. Công chúa Elisabeth rất khôn ngoan; Công chúa Jane đọc nhiều sách và rất dễ thương. Nhưng ta không thích Công chúa Mary: chẳng bao giờ chị ấy cười đùa hay chơi với ta. Người có chơi với những đứa trẻ khác không?”
“Dạ, dĩ nhiên là có!”
“Ta thì không. Các người chơi trò gì?”
“Tôi chơi với một quả bóng, tôi no đùa bên bờ sông, tôi bơi lội. Đôi khi tôi chơi trò đóng vai một Hoàng tử”.
“Ta muốn chơi trò làm một kẻ nghèo như người, nô đùa bên bờ sông và bơi lội. Chúng ta hãy đổi quần áo cho nhau. Người sẽ là Hoàng tử và ta sẽ là đứa bé ăn xin hèn mọn trong một thời gian ngắn thôi. Đổi đi!”

D.

Hoàng tử bắt đầu cởi quần áo sang trọng của mình ra, Tom cũng cởi quần áo của em và mặc y phục của Hoàng tử vào.
Tom nhìn Hoàng tử trong bộ quần áo của em. Trước đây, em đã gặp một người giống em. Em đã gặp người ấy ở đâu? Hoàng tử trông rất giống...
“Lại nhìn đây”, Hoàng tử kêu lên. “Lại đây soi gương coi!”
Hai người trông giống hệt nhau, Hoàng tử trông rất giống Tom vì giờ đây cậu mặc quần áo của đứa bé ăn xin, còn Tom thì trông hệt Hoàng tử.
“Ở đây cho tới khi ta về”, Hoàng tử nói. Cậu nhanh tay nhặt một vật nhỏ, hình tròn đem cất vào một chỗ chắc chắn rồi chạy ra khỏi cửa.
Tom đứng đó một mình.

Chương 3 - Làm thế nào Hoàng Tử đến nhà Tom Canty

A.

Hoàng tử ra tới cổng cung điện.

Cậu ra lệnh: "Ê! Mở cổng ra các người! Nhanh lên!"

Lính mở cổng: Thế rồi, khi Edward đi qua, một người trong bọn họ đánh vào đầu cậu. "Nói với lính nhà vua kiểu đó không được đâu nghe".

Dân đứng bên ngoài cười ồ khi Edward ngã xuống đất. Chàng đứng lên, nhìn người lính.

"Ta là Hoàng tử! Người sẽ bị giết vì tội này! Còn các người, đồ khùng, cười hả!"

Dân lại cười nhiều hơn trước. Rồi một người trong bọn họ nói: "Cúi chào Hoàng tử! Dỡ nón chào Hoàng tử của chúng ta đi! Tránh đường cho Hoàng tử chứ!" và họ cười ồ khi chàng đi ngang qua bọn họ.

"Nó điên", một anh lính nói.

"Điên thật rồi", anh kia nói.

B.

Edward đi dọc theo đường phố: đám dân kia không đi theo cậu: họ sợ người điên. Có lẽ thằng bé ấy (là đứa) nguy hiểm.

Cậu cứ đi, cứ đi. Cậu không biết mình đang ở đâu: Hoàng tử Edward ít khi ra đường phố Luân đôn. Cậu không có giày: Tom Canty không có giày nhưng chân nó đã chai cứng. Chân Hoàng tử Edward bị đá cắt chảy máu (phủ đầy máu). Cậu quá mệt và cần thức ăn.

"Ôi, ta biết tìm chỗ nghỉ ngơi và thức ăn ở đâu đây?" Cậu kêu lên. "Ta biết tìm đâu ra người đưa ta về Cung điện?"

Một nhà quý phái sang trọng cỡi ngựa đi qua Edward gọi ông ta: "Ông ời! Tôi là Hoàng tử. Nhờ ông đưa tôi về Cung điện". Nhưng nhà quý phái không nghe lời cậu nói: Ông tưởng cậu chỉ là một đứa bé ăn mày, hỏi xin tiền và ông cỡi ngựa đi tuốt.

C.

Cuối cùng Edward đến một cao ốc mà cậu biết rõ.

Cậu kêu lên: "A, bệnh viện Cơ đốc. Phụ vương ta đã cấp cao ốc này làm trường học cho trẻ nghèo. Ở đó ta có thể được giúp đỡ".

Nhiều đứa trẻ đang chơi trước cao ốc. Edward gọi một đứa trong bọn: "Ê, nhỏ", cậu nói. "Vào nói với thầy máy ra đây. Mày thừa với thầy là Hoàng tử Edward bảo thầy ra".

Thằng bé cười ồ: Edward đánh nó.

cậu bảo: "Làm theo lời ta!"

Thằng bé gọi mấy đứa kia: "Đây là một thằng điên. Đầu nó bốc hỏa rồi! Ta hãy đem nó xuống nước!"

Rồi đó, bọn chúng túm lấy Edward ném vào vũng nước dơ và cười rộ khi cậu leo phía bên kia.

D.

Đêm dần xuống. Edward nghĩ: "Trễ rồi. Ta phải tìm chỗ nào đó để ngủ đêm nay. Rồi mai ta sẽ trở về Cung điện. Ta phải đến nhà Tom Canty để ngủ (và ngủ ở đó)... hẻm Pudding. Nó ở đó".

Cậu tiếp tục đi, đi mãi. Trời về chiều đỏ rực và ánh đèn bắt đầu chiếu sáng ở cửa sổ các ngôi nhà. Bỗng một bàn tay cục mịch vương ra khỏi bóng tối chụp lấy cánh tay Edward.

"Khuya rồi mà mày làm gì ngoài này thế?... Hừ!... Tom Canty, mày không thể trả lời cha mày hả? mày kiếm được bao nhiêu tiền?"

Edward kêu lên: "Ồ! Ông là cha nó?"

"Cha nó? – Ta là cha mày!"

"Không phải, không phải". Edward kêu lên. "Ta là Hoàng tử. Con ông đang ở trong điện Westminster. Ông hãy đưa ta đến đó và đưa con ông về".

John Canty nhìn cậu bé. Hắn nói: "Điên! Điên thật rồi!"

Rồi hắn nắm tay cậu lôi đi. "Điên hay không điên mày cũng phải về nhà với tao, mai mày phải ra phố suốt ngày và mang về số tiền lẽ ra mày đã kiếm được hôm nay"

Chương 4 - Chuyện xảy đến cho Tom trong cung điện

A.

Tom ở một mình trong phòng Hoàng tử tại điện Westminster. Em đứng trước tấm gương lớn, ngắm bộ quần áo đẹp của mình. Rồi em đi lên đi xuống, cứ nghĩ mình trông đẹp làm sao. Em đặt tay lên thanh gương bên hông và rút gương ra. Em chơi trò đầu gương với một kẻ vô hình. Rồi em ngồi xuống gñhĩ: “Khi về nhà mình phải kể cho các em gái mình nghe câu chuyện quá lý thú này!”

B.

Tiếng chuông vang lên. Tròn một giờ đã trôi qua: Hoàng tử đi lâu quá. Chừng nào Hoàng tử về? Tom bước quanh phòng ngắm nhìn tất cả đồ vật đẹp trong ấy - những bàn ghế đóng thật mỹ thuật và các bức ảnh trên tường. Có ảnh của các Hoàng đế, Hoàng tử, Hoàng hậu, Công chúa, ai cũng mặc quần áo đẹp với đồ trang sức, nhìn xuống em bằng ánh mắt nghiêm nghị. Gần cửa có một bộ áo giáp. Tom đứng ngắm nó. Đoạn em lấy một manh áo giáp mặt vào. Đó là một bộ áo giáp nhỏ, không quá lớn đối với em. Em lấy manh giáp kia: một vật gì nặng, hình tròn rơi ra ngoài. Mặc manh giáp kia xong, em ngắm mình trong gương. Rồi em trả mọi vật về chỗ cũ. Em không biết vật tròn kia là cái gì, nhưng cũng để lại trong manh áo giáp.

C.

Lại một giờ nữa! Tom bắt đầu cảm thấy lo sợ. “Có người sẽ đến đây bắt gặp mình và hỏi: “Mày là ai? Mày làm gì ở đây?” Hoàng tử không có ở đây để nói cho họ biết sự thật, họ sẽ không tin lời mình nói. Mình phải làm gì? Mình phải ra khỏi đây!”
Rồi nó nghĩ: “Chắc không có ai ở trong phòng bên cạnh. Nếu mình đi nhanh và không ai thấy mặt mình, mình có thể đến cổng và lính gác sẽ để cho mình ra ngoài”.
Nghĩ thế, em mở cửa. Có bốn ông quý phái đứng bên ngoài, mỗi bên cửa hai ông. Họ cúi người xuống thấp.
“Ô! Ô! Ô!”, Tom kêu lên, chạy lui vào phòng, đóng cửa lại.
Các ông quý phái nhìn nhau.
“Tôi nghĩ rằng Hoàng tử Edward bị bệnh” một ông nói.
“Vâng, có lẽ vậy”, một ông khác nói.
“Ta nên nhờ một bà chị của Ngài đến thăm Ngài”, ông thứ ba nói.
“Công chúa Jane!”, ông thứ tư nói. “Tôi sẽ đến gặp công chúa Jane”.

D.

Cửa mở. Tom chạy lui tận cuối phòng. Em thấy một cô gái đẹp đứng đó. Mặt cô dịu dàng. Em quì xuống.
Công chúa Jane nói: “Chuyện gì vậy, em trai yêu quý của chị? Tại sao em quì thế?”
“Cứu tôi! Cứu tôi!”, Tom kêu lên. “Em không phải là em trai chị. Em chỉ là đứa bé nghèo tên Tom Canty ở hẻm Pudding”.
Cô nắm tay Tom nói: “Đến đây”.
Tom kêu lên: “Hãy đi tìm Hoàng tử và nhờ Ngài cho em lấy lại quần áo của em”.
Công chúa Jane nói: “Này, này, cha em muốn gặp em”.
“Cha em? John Canty ở đây sao?” Nhưng công chúa Jane dẫn Tom đi qua một gian phòng lớn cách đó một phòng.

E.

Một trong các ông quý phái đã cho nhà vua biết Hoàng tử Edward bị bệnh. Tom được dẫn vào một gian phòng thật lớn. Trong phòng có một chiếc gương và trên giường em thấy một người đàn ông mập mạp, mặt trắng bệch. Vua Henry thứ tám đau nặng: Ngài không còn sống bao lâu nữa.

“Này Edward, cháu cho phụ vương biết vương nhi có việc gì?”

“Ngài là Hoàng đế?” Tom hỏi.

“Dĩ nhiên. Ta là Hoàng đế. Là phụ vương của vương nhi. Vương nhi sợ điều chi?”

“Thưa Ngài, cháu không phải là con Ngài! Cháu không phải là Hoàng tử, cháu là thằng Tom nghèo hèn...”

Nhà Vua nhìn nó giận dữ. “Hãy ngưng đi cái việc điên cuồng này! Người là Hoàng tử và nếu người bảo mình không phải là Hoàng tử, ta giận lắm đó. Và người có biết ta làm gì đối với dân chúng khi ta giận? Biết không?”

“Dạ biết, thưa Ngài”, Tom nói.

“Giờ thì đi đi! Đừng cho ta nghe thêm câu chuyện điên rồ này nữa. Người đã đọc quá nhiều sách và chúng làm đầu óc người rối beng... Huân tước Hertford, khanh đi theo Hoàng tử. Con ta phải được nghỉ ngơi trước khi đến dự bữa tiệc tối nay. Nhiều quan đại thần phải có mặt ở đó để diện kiến Hoàng tử, vị vua tương lai khi ta thắng hà. Xong, khanh quay lại”.

F.

Tom được đưa về phòng mình. Một lát sau, Huân tước Hertford quay lại với vua Henry. Nhà vua nói: “Này khanh, trầm biết không còn sống bao lâu nữa: nhưng việc nước vẫn phải tiếp tục. Lệnh phải được ban ra, luật lệ phải được thảo nên ngay cả lúc ta quá yếu không thể ký tên hay đóng triện lên đó để chúng trở thành luật. Khanh phải giữ cái Đại Triện ấy đừng thay cho ta”.

“Tâu Hoàng thượng, Thần sẽ làm theo lời Hoàng thượng phán”, Huân tước Hertford nói.

“Hoàng thượng lệnh cho thần giữ cái Đại triện? Hoàng thượng đã trao nó cho Hoàng tử hai ngày nay rồi”.

“Phải. Khanh nói với Hoàng tử trao lại cho khanh”.

Huân tước Hertford lui ra, rồi trở lại ngay.

“Tâu Hoàng thượng”, ông nói, “Hoàng tử không biết cái Đại Triện ở đâu”.

“Không biết ở đâu? Con ta nói thế à?”

“Tâu vâng”.

“Nó không nhớ đã làm gì với cái Đại triện ấy?”

“Tâu Hoàng thượng, không nhớ”.

“Nó bị bệnh. Lý do là vậy. Nên nó làm sao suy nghĩ được”.

“Tâu vâng”.

Nhà vua nói: “Chờ vậy. Sau này nó sẽ nhớ lại khi hết bệnh”.

Chương 5 - Vương thuyền

Một dãy bậc thang dài chạy từ Điện Westminster xuống sông. Vương thuyền là chiếc thuyền lớn nhà vua dùng để du hành trên sông. Hai bên dãy bậc cấp này, các binh sĩ đang đứng chờ Hoàng tử đi ra.

Những cánh cửa lớn ở trên chóp dãy bậc mở ra. Nghe lên truyền, các binh sĩ đứng thật nghiêm. Huân tước Hertford cùng các quan lớn khác bước ra, đứng hai bên. Đoàn tất cả đều cúi rạp xuống khi Tom xuất hiện ở bậc cửa. Tom mặc đồ trắng. Tom đứng đó nhìn xuống con sông nơi em đã chơi đùa và bơi lội trong những ngày sung sướng kia: nhưng giờ đây em phải làm một vị Hoàng tử. Nhà vua đã ra lệnh như vậy. Em bước chầm chậm xuống các bậc thang, rồi vào vương thuyền.

Vương thuyền rời khỏi bờ. Thuyền xuôi dòng tới Tòa Thị sảnh - một sảnh đường trong thành phố, nơi sẽ tổ chức buổi tiệc.
Trong Tòa Thị sảnh, tất cả các ông lớn, các phú gia của Luân đôn đang ngồi chờ Hoàng tử đến.

Chương 6 - Edward trốn thoát

A.

John Canty đang lôi Edward về nhà mình ở hẻm Pudding. Dân chúng đi theo để chế nhạo cậu bé và cha nó.

Một cụ già kêu lên: “Phải lắm! Phải dạy thằng nhỏ làm theo lời dạy”

Khi họ về gần tới nhà, một cụ già bước ra. Cụ kêu to: “Buông nó ra! Tha cậu bé đi”.

John Canty đánh vào đầu cụ già: cụ già ngã lảo đảo xuống đó. Dân chúng bước qua mình cụ, theo chân John.

Cụ già vẫn nằm yên đó: cụ đã chết.

B.

John Canty xô mạnh cửa phòng mình.

Hắn nói với vợ: “Đó, con trai bà đó! Nó không đem về một xu! Mà nó lại điên nữa”.

mẹ Tom chạy đến Edward. “Ồ, con trai của mẹ! Con trai đáng thương của mẹ!”

Bà nội (của Tom) cười: “Con trai đáng thương của mẹ! Con trai vô dụng đáng thương ấy! Chính chúng ta mới đáng thương”.

“Nếu mày không đem tiền về, mày không có đồ ăn” John Canty vừa nói vừa xô Edward xuống sàn nhà.

Chợt một giọng nói ngoài cửa. “John Canty! Mở cửa mau lên!”

C.

“Chuyện gì vậy?”, Canty hỏi.

“Tôi là bạn Ned của anh. Anh đánh một ông lão ngoài đường, phải không?”

“Đúng, Canty nói. “Lão ta cố bắt con trai tôi đi”.

“Chính Cha Andrew đó, ông ấy đã chết. Anh đã giết ông ấy. Anh nên tức tốc rời khỏi nơi đây thì hơn”.

“Đã chết!”, John nói. Đoạn hắn quay lại vợ và mẹ. “Bậy quá! Nhiều người đã thấy tôi đánh lão già. Họ sẽ báo cho quan tòa biết và tôi sẽ bị treo cổ. Ta phải đi! Hãy dắt hai đứa con gái tới gặp tôi ở cầu Luân Đôn. Tôi sẽ đi bằng con đường khác với thằng nhỏ”.

D.

Canty nắm tay Edward, dẫn cậu đi qua những con đường nhỏ và những lối đi tối tăm cho đến khi họ tới gần dòng sông. Vài người đang ngồi uống rượu quanh bàn. Hắn thấy ánh lửa và đèn màu.

“Chuyện gì thế?” hắn hỏi một người đàn ông. “Các ông đang chờ cái gì vậy?”

“Chúng tôi đang chờ xem Hoàng tử Edward trong vương thuyền. Ngài đi dự tiệc ở Tòa Thị sảnh. Này, cầm lấy cái này, uống đi và chúc: “Xin thượng đế phù hộ cho Hoàng tử Edward”.

Canty đưa tay cầm lấy chiếc bình rượu lớn. Nên hắn buông tay Edward. Edward nhanh nhẹn lách qua chân hắn chạy thoát.

Canty nhìn xuống. “Thằng nhỏ đâu rồi? Bắt nó lại!”

Nhưng Edward biến mất vào bóng tối. “Mình đến Tòa Thị sảnh”, cậu vừa nói vừa chạy dọc theo bờ sông. “Ở đó mình có thể tìm Tom và trở lại địa vị cũ của mình”

Chương 7 - Ở Tòa Thị sảnh

A.

Tất cả các phú gia và các ông lớn tiếng tăm nhất thành phố Luân Đôn ngồi quanh những bàn dài trong Tòa Thị sảnh. Khi Tom bước vào phòng, mọi người đều đứng dậy. Em ngồi vào chiếc bàn cao nhất: mọi người đều ngồi xuống.

Buổi tiệc bắt đầu. Những người hầu bưng các món ăn ngon lành đặt lên bàn. Có lắm câu chuyện và tiếng cười. Các ca sĩ vào hát và một đội vũ múa trước qua khách.

B.

Cuối cùng Edward đến được Tòa Thị sảnh. Binh lính đang đứng ở cửa, nhưng cậu la lớn: “ta là Hoàng tử Edward đây! Mở cửa cho ta đi qua!” Những người lính cười chế nhạo cậu.

“Ta đã ra lệnh cho các người mở cửa”, Edward la toà Thị sảnh. “Hãy tuân theo lệnh ta! Ngay tức khắc!”

“Đừng có khùng”, một anh lính nói. “Lui đi”.

Nhưng Edward cứ tiếp tục lớn tiếng gọi bọn lính. Đám đông bắt đầu nổi giận.

“Đuổi thằng nhỏ đi, nó điên”, họ nói. “Chúng ta muốn được diện kiến Hoàng tử ra về khi tiệc tan. Ê nhỏ, đi đi, về nhà đi!”

“Ta không đi! Ta nói cho các người biết ta là Hoàng tử Edward. Ta không có bạn bè, không ai giúp ta, nhưng những gì ta nói là đúng”.

C.

Đám đông bắt đầu trông có vẻ nguy hiểm, nhưng Edward không nhích chân. Lúc đó, một người đàn ông bước ra đứng cạnh Edward.

“Chú không biết cháu có phải Hoàng tử hay không, nhưng cháu là một cậu bé dũng cảm nên chú sẽ giúp cháu”.

Tên người đàn ông này là Miles Hendon. Ông ta vừa từ chiến trận trở về và đang trên đường về nhà ở miền quê.

Đám đông tiến lại gần hơn. “Lui đi!”, Miles Hendon hét lên. Bây giờ bọn người kia quá giận dữ. Miles tốt groom ra. Ông đánh một người đàn ông bằng sống gươm.

“Giết chúng nó đi!”, một giọng nói vang lên từ phía sau đám đông. Họ ném đá: một viên trúng Edward khiến cậu ngã xuống. Miles đứng choàng qua mình cậu và chống đỡ để che chở cậu thoát khỏi những bàn chân của đám đông dẫm lên. Nhưng dường như ít cò hi vọng. Bọn họ quá đông mà Miles chỉ có một mình. Miles vẫn cười khi chống đỡ.

“Có ai nghĩ được rằng ta còn sống sót suốt 7 năm chinh chiến ở Pháp để rồi bị một đám đông ở Luân đôn giết chết”.

D.

Có tiếng các kỵ sĩ vang lại và một giọng nói vang lên: “Tránh ra! Tránh đường cho sứ giả nhà vua!”. Đoàn kỵ sĩ đuổi đám đông đi và người chỉ huy tiến vào Tòa Thị sảnh.

Sứ giả bước lên sảnh đường tới chỗ Tom ngồi. đoạn ông quì xuống. “Bẩm Hoàng tử, Hoàng thượng đã thắng hà”. Rồi ông đứng lên, hướng về quan khách nói lớn: “Vua henry đã thắng hà. vạn tuế Hoàng đế Edward”, mọi người hô toà Thị sảnh: “Vạn tuế Hoàng đế của chúng ta!”

Miles không chần chừ, nhanh nhẹn dẫn Edward lui vào bóng tối.

Chương 8 - Ở quán trọ

A.

Ngay khi họ thoát được đám đông, Miles bắt đầu dẫn Edward đến quán trọ của ông ở gần sông. Khi đi ngang qua các đường phố, họ nghe tiếng hô vọng lại phía sau lưng. Người ta chạy qua mặt họ. Lúc đó, tiếng hô nghe rõ từng chữ một:

“Vua Henry đã thắng hà! Vạn tuế Hoàng đế Edward!”

Edward dừng lại.

Miles hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Vậy thì bây giờ ta là vua!”

“Hoàng tử hay vua”, Miles nói, “đối với chú cũng vậy thôi. Cháu là một chú bé can đảm nên chú sẽ săn sóc cháu. Hãy đến phòng chú gần cầu Luân đôn, rồi ta kiếm gì ăn. Sau trận vừa rồi chú cần một bữa ăn ngon”

Miles có một căn phòng trong quán trọ gần cầu. Khi họ đến gần quán, Edward nghe một giọng mà cậu biết quá rõ!

“Cuối cùng rồi mày cũng tới đây, John Canty nói. “Tao sẽ cho mày một trận đòn nên thân vì mày bắt tao chờ quá lâu”. Hắn đưa tay ra chụp lấy cánh tay Edward.

B.

Miles Hendon đẩy Edward ra sau lưng mình và đứng đối mặt với Canty.

“Ông là ai?”, ông nói, “và cậu bé này là gì của ông?”

“Nó là con trai tôi”.

“Không phải!”, Edward kêu lên.

“Cháu có muốn đi theo ông này?”, Miles nói.

“Không! Không! Không!”, Edward la lớn. “Ông ấy không phải là cha tôi. Thà tôi chịu chết chứ không chịu về với ông ấy”.

“VẬY cháu không được theo ông ta”, Miles nói.

“Nhưng tôi bảo nó đi”, Canty hét lớn, chìa tay ra lần nữa.

Miles đặt tay lên thanh gươm. “Nếu ông còn sấn tới nữa, tôi sẽ đâm lút người ông! Bây giờ thì đi đi! Đừng để tôi thấy mặt ông nữa! ĐI ĐI!”

Canty quay đi và biến mất vào đám đông. Miles dẫn Edward đến quán nhỏ và leo lên căn phòng hẹp phía sau. Phòng chỉ có một giường, hai ghế, một cái bàn và một chỗ tắm rửa.

C.

Edward giúp mình xuống giường.

“Dọn xong bữa thì gọi ta”, cậu nói.

Miles cười nói: “Đa, Hoàng tử cứ ngủ và thần sẽ bảo người hầu dọn sẵn một bữa tiệc”.

Ông xuống bếp bừng thức ăn lên phòng. Ông đặt thức ăn xuống bàn và xếp hai chiếc ghế ở hai bên bàn.

“Tiệc dọn xong, thưa Hoàng tử”, ông nói.

“Ta cảm ơn khanh”

“Mời Hoàng tử lại dùng”, Miles nói.

“Ta phải rửa tay trước đã,” Edward nói.

Hoàng tử rửa tay, đoạn ngồi vào bàn. Miles vừa toan ngồi xuống thì Edward ngăn lại: “Khoan đã! Người không biết là người phải đứng cho đến khi Vua của người cho phép ngồi? – Bây giờ người được phép ngồi”.

Miles ngồi xuống và họ bắt đầu ăn.

D.

“Cho ta biết người là ai”. Edward nói.

Ông trả lời: Thần là Miles Hendon, ở tại sảnh đường Hedon. Thần sắp kết hôn với tiểu thư Edith thì thằng em trai là Arthur bày chuyện láo khoét nói với cha thần nên thần bị đưa đi đánh giặc. Thần xa nước Anh trong bảy năm trời, nhưng thần e sợ thằng em chưa chịu trả lại

cho thần nhà cửa, đất đai sau thời gian quá lâu như thế”.

“Ta sẽ lệnh cho hần phải trả đất đai lại cho người về với địa vị Hoàng đế ta sẽ tặng thêm đất cho người nữa”, Edward nói. “Khanh khéo phục vụ Trẫm. Đưa ta thanh gươm. Qúi xuống... Thôi đứng lên, Hiệp sĩ Miles Hendon!”

Miles làm theo lời phán. Khi đứng dậy, ông cười, nói: “Vây bây giờ thần là Hiệp sĩ Miles”.

E.

Khi họ ăn xong, Edward gục đầu ngủ trên bàn. Miles đỡ Hoàng tử dậy và đặt lên giường. “Cậu bé đáng thương!”, ông nói. “Cậu ta cần ngủ. Sau một giấc ngủ dài có lẽ cậu sẽ khỏe lại và không còn nghĩ mình là Hoàng tử hay Vua nữa, mà chỉ là mình”

Miles ngủ trên sàn nhà.

Sáng ngày, Miles thức dậy. Ông nhìn cậu bé ngủ trên giường và thấy quần áo cậu mặc tẻ quá. Mấy đứa học sinh đã ném Edward vào vũng nước dơ và đám đông ở Tòa Thị sảnh thiếu chút nữa đã lột trần cậu.

“Mình phải đi mua quần áo cho Hoàng tử”, ông ta nói rồi đi ra ngoài.

F.

Một giờ sau Miles trở về, mang những quần áo ông đã mua. Ông mở cửa phòng tới bên giường. Edward không còn nằm đó nữa!

Ông chạy xuống hỏi người bồi quán: “Cậu bé đâu?”

Một thiếu niên tên Hugo đã tới quán bảo: “Nói với cậu bé đến gặp Miles Hendon tại cầu Southwark”, nên cậu ấy đã đi”.

“Chính tên đó! Kẻ đã bảo cậu bé là con trai mình! Tên đó đã phịa ra tin trên!”

Miles thu xếp đồ đạc, trả tiền quán, rồi lên đường tìm cậu bé.

Chương 9 - Trong điện Westminster

A.

Tom ngủ trong điện Westminster. Trời sáng. Hai ông quý phái đứng cạnh giường Hoàng tử. “Tàu Hoàng thượng”, ông thứ nhất nói. “Tám giờ rồi, tàu Hoàng thượng”, ông thứ nhì nói. Thoạt tiên, Tom cứ tưởng mình đang nằm trong căn phòng ở hẻm Pudding và mẹ em đang gọi em thức dậy. Rồi em mở mắt và thấy hai ông quý phái đứng cạnh giường mình.

“Tàu Hoàng thượng”

“Cái gì?”, Tom nói.

“Hoàng thượng muốn rời long sàן chưa?”

Ông muốn nói: “Tôi muốn thức dậy chưa?, phải không?”

“Tàu vâng”

Tom nói: “Tôi muốn thức dậy. Đưa quần áo cho tôi”.

Một ông quý phái mang quần áo của Tom vào phòng, trao lại cho ông thứ nhì, ông này trao lại cho ông thứ ba để mặc cho Tom. Rồi ông thứ nhất đem áo sơ mi của em trao cho ông thứ nhì, ông này trao lại cho ông thứ ba để mặc cho em. Mọi thứ đều làm theo trình tự đó.

B.

Tom vào một phòng khác để ăn sáng. Một người hầu bưng thức ăn vào phòng trao cho người thứ hai và người thứ hai trao cho người thứ ba để đặt trên bàn.

Người hầu thứ tư và thứ năm chỉ đứng sau ghế Tom, không làm gì cả.

C.

Sau bữa ăn, một ông quý phái râu: Huân tước Hertford xin được hầu chuyện cùng Hoàng đế". Đoạn, Huân tước Hertford xin Hoàng thượng cho biết có sẵn sàng đến Hội trường - một gian phòng lớn nơi tổ chức các buổi họp - được chưa. Tom ngồi trên ghế cao bọc vàng ở cuối phòng. Các quan đến, cúi đầu, hôn tay em và đọc những trang giấy dài. Việc này tiếp diễn nhiều giờ liền. Em nghĩ: "Chừng nào mới xong đây? Ước gì mình được đi chơi bóng hay xuống sông bơi!"

D.

Cuối cùng, Tom cũng được thông báo đã đến giờ ăn trưa. Em vào sảnh đường đồ sộ khác, cũng to gần bằng Tòa Thị sảnh và cũng có nhiều người hầu như thế. Tom nghĩ rằng bữa ăn trưa này không bao giờ chấm dứt!

Em nghĩ: "Sau bữa ăn, mình có thể đi chơi hay bơi lội". Nhưng ăn xong, em phải đi viết chữ Edward lên từng trang giấy liên tiếp. Em không biết các tờ giấy viết gì, mà em cũng không cần để ý tới. Em xem chính Edward đã viết tên mình như thế nào thì em viết y như thế.

Buổi tối lại còn một bữa ăn linh đình khác nữa.

Cuối cùng, khi đi ngủ, Tom tự nhủ: "Quần áo thì đẹp, nhà cửa thì tráng lệ, thức ăn thì ngon lành, nhưng ta không làm vua. Ta ao ước được trở về hẻm Pudding chơi với bọn trẻ và bơi dưới sông."

Chương 10 - Ăn cắp! Ăn cắp!

A.

Edward nhìn người thiếu niên: cậu ta không ưa hẳn. Hẳn bản thủ, mắt lác liên, không bao giờ nhìn thẳng Edward.

"Ai sai anh?"

"Miles Hendon"

"Anh tên gì?"

"Tên Hugo"

Hiệp sĩ Miles nhăn gò?"

"Ông dặn: "Bảo cậu bé đến gặp tôi"."

"Bảo à! Ta là Vua của ông ấy. Đáng lẽ ông ta phải đến gặp ta khi ta ra lệnh."

"Ông ấy bị thương. Ông ấy nhờ anh đến giúp."

"Vậy à!, Edward nói. "Nếu vậy thì ta đi. Ông ấy là bề tôi trung thành nên ta sẽ giúp ông."

B.

Người thiếu niên dẫn Edward đi về miền quê. Họ đi, đi, đi mãi.

"Hiệp sĩ Miles ở đâu?" Edward hỏi.

"Cách đây không xa", người thiếu niên nói, "ông ở trong khu rừng kia".

Họ vào rừng. Trong rừng có một túp lều ẩn giữa lùm cây.

Hugo mở cửa và Edward bước vào.

"Rốt cuộc mày cũng tới đây!", John Canty nói. "Mày tới đây để giúp người cha yêu quý của mày đang ẩn trốn ở đây vì giết một cụ già rồ dại".

"Hiệp sĩ Miles ở đâu?" Edward nói. "Đưa tôi đi gặp ông ấy".

"Tao không biết bạn mày ở đâu, nhưng hình như mày mẫn gã ấy quá nên tao đã bảo Hugo mượn tên gã ta. Bây giờ mày phải đi theo Hugo kiếm tiền và đồ ăn cho người cha yêu quý của mày. Mày biết cách xin tiền còn Hugo thì sẽ canh chừng không cho mày chạy trốn".

C.

Hugo dẫn Edward ra con lộ ở bìa rừng bên kia.

“Đứng đây!, hăn nói. “Tao làm anh mày giả đồ đầu nặng. Lát nữa sẽ có một người đi ngang con đường này, tao sẽ la lên đầu đón, còn mày chạy tới người ấy thưa: “Tội nghiệp anh cháu! Anh ấy đau và chúng cháu không có gì ăn. Giúp chúng cháu với!” ... Kìa! Có người tới kìa”. Hugo gieo mình xuống bờ đường và bắt đầu la khóc “ôi! Ôi! Ôi! Tôi chết mất! Nước!... Cứu tôi với!”

Người đàn ông đến bên hăn. Ông nói: “Cậu bé đáng thương, để tôi giúp cho”. Hugo nói: “Ngài tốt quá, xin cho em cháu một xu để đi mua đồ ăn”. Nhưng cháu đau, chú không thể bỏ cháu lại đây cháu chịu đau đớn như thế. Cậu em cháu sẽ giúp chú đưa cháu đến một ngôi nhà”. Ông quay lại Edward. “Lại đây bé, giúp chú đưa anh cháu đến một ngôi nhà để được săn sóc”.

“Ta là Vua”, Edward nói, “Tên kia không phải là anh ta đâu, hăn là một kẻ ăn xin và ăn cắp. Hăn không đau ốm gì cả”.

Người đàn ông nhìn Hugo. “Hừ! lại một tên trong bọn ăn mày ấy! Mày phải theo tao đến quan tòa, mày sẽ bị đánh đòn hoặc bị treo cổ!”

Hugo nhảy lên và chạy mất vào lùm cây, người đàn ông không thể đuổi theo hăn.

D.

Edward đi dọc theo đường, rất vui mừng được thoát khỏi tay Hugo. Cậu nói: “ Bây giờ thì ta không còn gặp hăn hay John Canty nữa”. Nhưng vừa lúc ấy hugo từ lùm cây bên bờ đường nhảy ra chụp cậu.

“A, mày muốn tao bị treo cổ”, Hugo nói. “Mày không biết là bọn ăn xin và ăn cắp đều bị treo cổ a? Tao sẽ nhớ mãi việc này và sẽ dạy mày một bài học”.

Khi bước bên cạnh Edward, Hugo nghĩ đến cách làm sao để “dạy Edward một bài học!”

Hai đứa tới một thành phố. Rất đông người mua bán ngoài đường phố. Một người đàn bà đi ngang qua, mang một cái giỏ. Trong giỏ có một con gà mái béo tốt chờ làm thịt. Hugo nhặt dưới đất một viên đá nặng; rồi đi theo sau bà ta. Hăn bỏ viên đá vào giỏ và bắt con gà ra. Đoạn hăn chạy nhanh dúm con gà vào tay Edward. Hăn la lên “Ăn cắp! Ăn cắp!” và đi khuất khỏi đường phố.

E.

Người đàn bà quay lại: Bà thấy Edward cầm con gà mái béo tốt của bà.

“Đây là kẻ cắp!” bà la lên. “Cảnh binh! Gọi cảnh binh”.

Một đám người giận dữ vây quanh Edward. “ta đừng chờ cảnh binh”, một ông mập ú nói, “Chỗ này quá nhiều ăn cắp. Ta cùng nhau tự tay treo cổ hăn lên”.

Edward nghe tiếng vó ngựa: cậu nhìn lên và thấy Miles Hendon đang lách vào đám đông.

“Hiệp sĩ Miles!”, cậu kêu Tòa Thị sảnh. “Hiệp sĩ Miles! Cứu tôi!”

Miles đã lách được vào đám đông. “Rốt cuộc chú cũng tìm ra cháu!”, ông nói. “Chuyện gì thế?”

“Bà kia nói tôi ăn cắp con gà mái của bà ta”.

“Hăn lôi con gà ra khỏi giỏ tôi, con gà đây!”

“A! Miles nói, “con gà béo tốt này chính chú bảo cháu đi mua cho chú. Nhưng cháu phải hỏi bà đây coi có bán hay không chứ”.

F.

Miles nắm tay người đàn bà và lôi bà ta qua một bên. “Đưa ở của tôi hơi khờ”, ông nói. “Nó là một thằng khùng cứ tưởng mình là vua; nên bà đừng làm khó dễ nó”.

“Tôi chắc là nó đã bỏ tiền vào giỏ của bà”, Miles nói. “Để tôi tìm xem” (Miles đã cầm sẵn tiền trong tay). “Ờ, đây rồi! Năm đồng. Bà không được nói cậu bé là kẻ trộm khi chưa quá chắc”.

Người đàn bà nói: “Này! Cầm lấy con gà. Tôi không cần tiền”.

Nhưng Miles bỏ tiền vào giỏ của bà.

Ông nói: “Đi, cậu bé!”, rồi đỡ Edward lên lưng ngựa, cỡi đi.

“Làm sao Khanh tìm được ta?”, Edward hỏi.

“Chú gặp một người đàn ông trong quán trọ. Ông ta kể chú nghe chuyện hai người ăn mày. Một đứa bảo: “Ta là Vua và tên kia không phải là anh của ta”. Nên chú biết một trong hai người

chính là cháu".
"Mình đi đâu bây giờ?"
"Đi sảnh đường Hendon", Miles nói.
"Khanh được phép đưa ta đi theo, nhưng sau đó ta phải về Điện Westminster gấp để lên ngôi Vua".

Chương 11 - Sảnh đường Hendon

A.
Miles và Edward nghỉ đêm tại một quán trọ và lên đường vào ngày hôm sau. Xế chiều, họ lên một ngọn đồi cao, Miles dừng lại. Ông chỉ một ngôi nhà lớn giữa chòm cây. "Kìa!", ông nói, "nhà chủ đó! Có bao giờ cháu thấy một ngôi nhà lớn như thế này chưa? Nhà có năm mươi phòng và hai mươi người hầu. Cháu nghĩ coi: Hai mươi người hầu!" Họ cỡi ngựa xuống đồi. "Nhìn kia, đây là nhà thờ chủ đã từng đi lễ ngày chủ nhật. Kìa là chiếc quán trọ. Không có gì thay đổi cả". Họ đi qua một cái cổng lớn. "Đây là sảnh đường Hendon", Miles nói. "Trở về nhà chú sung sướng quá! Gặp lại chủ mọi người sung sướng lắm!" Miles nhảy xuống ngựa và giúp Edward xuống theo. Đoạn ông ta vào nhà. Một thanh niên đang ngồi ở một cái bàn. "Arthur!", ông kêu Tòa Thị sảnh. "Hãy nói em mừng được gặp lại anh đi. Cha đâu?"

B.
Thanh niên nhìn lên. "Ông là ai?" gã nói.
"Anh là Miles Hendon, còn em là Arthur, em trai của anh. Anh mới về sau bảy năm trời chinh chiến".
"Anh Miles của tôi đã tử trận cách đây ba năm. Tôi có nhận được bức thư từ Pháp gửi qua báo tin anh ấy đã chết".
"Không đúng vậy! hãy gọi cha, Sir Robert đó! Cha đâu? Cha sẽ nhận ra tao".
"Sir Robert đã chết".
"Hãy gọi bọn đầy tớ, những đứa ở đây bảy năm trước chúng sẽ nhận ra tao".
"Đầy tớ toàn người mới. Bọn kia không còn đứa nào ở đây nữa".
"Mày đã đuổi hết bọn ấy! Tao biết! Mày đã xếp đặt sẵn như thế để chờ ngày tao về nhà. Không ai còn biết tao nữa! Không ai được nói: "Chính Miles Hendon đó". Nhưng còn tiểu thư Edith".

C.
Tiểu thư Edith biết Miles Hendon đã chết", Arthur nói. "Nàng đã xem bức thư kia và nàng sắp thành vợ tôi".
"Chính mày đã viết bức thư đó! Chính mày đã bảo với nàng là tao đã chết!"
Miles chụp lấy cổ họng Arthur: "Mày đã cướp nhà tao! Mày đã cướp đất tao, rồi bây giờ mày định cướp tiểu thư Edith, vợ tương lai của tao!"
Ông xô thẳng em xuống sàn nhà.
"Cứu tôi! Cứu tôi! Cứu tôi!", Arthur la Tòa Thị sảnh. Nghe tiếng la, các người hầu chạy vào phòng. Họ đem Miles và Edward bỏ ngục.

Chương 12 - Ngục tù

A.

Miles Edward ở trong ngục.

“Khanh tính xem mình sẽ ở đây lao lâu?”, Edward hỏi.

“Mình sẽ bị giam trong ngục cho đến khi có quan tòa đến và chú bị đưa ra trước mặt quan tòa. Đoàn quan tòa sẽ nghe những lời Arthur nói rồi mới xử”.

“Xử thế nào?”, Edward hỏi.

“Có lẽ quan tòa sẽ nghĩ là cả hai chú cháu ta đều là kẻ khùng điên và sẽ ra lệnh đánh đòn mình rồi đuổi đi”.

“Đánh ta! Đánh Vua!”, Edward nói.

B.

Ngoài cửa có tiếng động. Cửa mở, một người đàn ông đi vào. Ông ấy để ít thức ăn lên bàn: đoạn, khi y định quay đi, y nhìn mặt Miles và đứng lại.

“Basil”, Miles kêu lên. “Basil! Chú làm vườn hồi cha tôi còn sống”.

Người đàn ông nói: “sao?... À phải! đúng là ông Miles. Mà không, không thể được. Ông Miles đã chết trận rồi”.

“Chưa chết đâu, Basil. Chính Arthur em tôi đã viết bức thư nói tôi đã chết vì nó muốn đất đai của tôi và tiểu thư Edith. Bây giờ thì tôi đã trở về đây”.

“Thưa ông Miles, tôi rất vui mừng được gặp lại ông. Em của ông, Arthur, là người xấu. Ông ấy đuổi tất cả các tôi tớ cũ. Tôi sẽ cho mọi người biết là ông đã trở về”.

“Đừng! Đừng!”, Miles nói. “Chú đừng cho ai biết tôi hiện ở đây. Nếu thằng em tôi nghĩ là có người nhận ra tôi, nó sẽ cho người giết tôi khi tôi ra khỏi ngục”.

C.

“Đa”, Basil nói. “Ông ấy chắc sẽ làm thế”.

Miles nói: “Khi tôi thoát khỏi nơi đây, tôi sẽ đi Luân đôn, tôi có nhiều bạn ở đó. Sir Humphray Marlow là chỉ huy trưởng toán lính ở Điện Westminster, ngài đã từng ở với tôi bên Pháp. Ngài biết là tôi không bị chết trận. Rồi còn nhiều người bạn khác nữa. Tôi sẽ đến nhờ họ và họ sẽ vào bệ kiến nhà Vua. Nhà Vua sẽ cho tôi lại nhà cửa, đất đai. Basil đừng nói gì hết, đợi đến khi tôi sẽ trở lại đây”.

Edward cười. “Nhà Vua!”, cậu nói. “Hỏi chú ấy bây giờ ai là Vua”.

“Vua Henry đã thăng hà”, Basil nói. “Người ta nói Hoàng tử trẻ tuổi chưa lên ngôi nhưng ngài sắp lên ngôi và sẽ là Hoàng đế của chúng ta”.

“Mình phải trốn khỏi ngục này”, Edward kêu lên. “ta phải về Luân Đôn để lên ngôi vua”.

D.

Quan tòa nghe chuyện của Arthur

“Người này là ai?”, tòa hỏi.

“Tôi không biết”, Arthur trả lời. “Làm sao tôi biết được? hắn là thứ ăn cắp hay ăn mày chi đó, hắn còn điên nữa. Hắn tưởng mình là Miles, anh tôi, nhưng anh ấy đã chết trận ba năm trước. Tôi còn nghe nói thằng nhỏ đi theo hắn cũng điên nữa: nó tưởng mình là Vua”.

“Đem nhốt hắn vào cùm và đánh đòn thằng bé để dạy cho nó biết tìm những người bạn tốt hơn”.

“Bẩm quan, xin đừng làm thế”, Miles kêu lên. “Cậu bé còn quá trẻ và không được mạnh mẽ gì: cậu đang bị bệnh. Xin cho tôi chịu đòn thay!”

Tòa phán: “Vậy làm theo lời người xin”.

Bởi thế Miles bị đánh đòn rồi bị nhốt vào cùm. Người ta tới nhìn ông và ném đủ thứ vật vào người ông, còn Edward thì đứng phía trước. “Hãy lui đi!”, cậu quát Tòa Thị sảnh. “Đây là bạn ta. Ta lệnh cho các người phải lui đi!”

Mọi người cười ồ, “cậu ta rất can đảm”, họ nói, “cậu thương bạn”.

Như thế, Miles ngồi trong cùm suốt ngày. Buổi tối, Basil mang thức ăn đến cho họ và Miles

được thả ra.
Rồi Miles và Edward lên đường đi Luân Đôn.

Chương 13 - Lễ phong vương

A.

Khi Miles và Edward tới Luân Đôn, họ thấy đường phố đầy người. Cờ xí treo khắp các tòa nhà. Họ vào một cái quán, dùng bữa. Ăn xong, Edward nói: “Đem cho ta giấy bút. Ta sẽ viết một bức thư”.

Miles cười hỏi: “Cháu viết cho ai? Viết cho nhà Vua? Hôm nay là ngày đăng quang, ngài không đọc thư từ gì đâu”.

Edward ngồi nghĩ ngợi, giấy bút để trước mặt. “ta biết viết gì để nó tin ta? Cái gì ta biết mà Tom không thể biết - vật gì mà không người nào khác trên thế gian này biết được?... À có một vật!”

Cậu viết ít chữ. “Bây giờ”, cậu nói, “chúng ta đến Điện Westminster”.

B.

Tất cả các quan đại thần và các bà quý phái tiếng tăm trong nước đang tề tựu tại Tu viện Westminster – là ngôi giáo đường nơi tất cả các Hoàng đế và Hoàng hậu nước Anh được tấn phong. Trong điện Westminster, Tom sửa soạn mặc quần áo đẹp để đi đến Westminster làm lễ đăng quang. Cùng đi với Tom có huân tước Hertford và huân tước Somerset. Ở cửa, Sir Humphrey marlow đứng chờ ban. Lệnh cho đội lính diễu hành theo Hoàng tử đến Tu Viện. Ở cổng có tiếng ồn, tiếng la và tiếng xô xát. Sir Humphrey quay sang một người lính của ông: “Ra coi chuyện gì đó”.

Chốc lát, người lính trở vào. “Ngoài đó có một người đàn ông – cùng một cậu bé đi theo. Ông ấy bảo mình là Miles Hendon; còn cậu bé thì bảo mình có một bức thư gửi Hoàng đế. Tôi nghĩ cậu ta điên. Cậu nói chính mình mới là Hoàng đế!”

C.

“Miles Hendon!”, Sir Humphrey nói. “Ông ta là một người dũng cảm, một chiến sĩ giỏi. Ông ta làm gì trong vụ xô xát ngoài cổng Hoàng cung?”

Tom bước tới. “Người vừa nói: một cậu bé? - với một lá thư?”

“Tâu vâng”.

“Đưa họ vào đây”.

“tâu Hoàng thượng, nhưng...”, Sir humphrey nói.

“Ta ra lệnh như vậy. Đưa họ vào đây ngay tức khắc!”

Rồi đó, Miles và Edward được dẫn vào phòng nơi Tom và các ông lớn đang tụ họp.

Khi Edward vừa vào khỏi cửa, Tom chạy tới sụp quì xuống.

“Tâu Hoàng thượng”, Tom kêu lên. “Ngài về vừa đúng lúc!”

“Chúng diên khùng trở lại với Hoàng thượng rồi”, Huân tước Hertford nói. “ta phải làm sao đây?”

D.

Edward đỡ Tom đứng dậy và hai người đứng cạnh nhau.

“Bắt thằng bé kia!”, Sir Humphrey hét lớn. “Miles, anh làm gì ở đây?”

“Khoan!”, Huân tước Somerset la lên. “hãy nhìn hai khuôn mặt kia. Giống nhau quá: tôi hầu như tin được. Tôi không biết nghĩ thế nào. Có lẽ Hoàng tử của chúng ta không điên: có lẽ Ngài không phải là Hoàng tử thật”

“Chúng ta có câu hỏi nào hỏi cậu bé để giúp chúng ta?”, huân tước Somerset nói.

Huân tước Hertford quay qua Edward, hỏi cậu hết câu này đến câu hỏi khác - về vua Henry, về thân mẫu của Edward, về cung điện và những người làm việc tại đó. Edward trả lời tất cả các câu hỏi.

“Nhưng”, huân tước Somerset nói, “cậu ta có thể biết hết mọi việc nhưng chắc gì là vị Hoàng tử thật”.

E.
“Thư viết gì?”, Tom hỏi.
Huân tước Hertford cầm tờ giấy đọc:

CÁI ĐẠI TRIỆN ĐỂ ĐÂU?

Ông quay qua Tom. “Tâu Hoàng thượng, thần đã hỏi Hoàng thượng từ nhiều ngày trước đây nhưng Hoàng thượng không nói cho thần biết”.

“Tôi không biết Đại Triện là cái gì, tôi cũng không biết nó ở đâu”, Tom nói.

“Hãy coi bên trong mảnh giáp của bộ áo giáp trong phòng ta”, Edward nói, “và khanh sẽ tìm thấy nó”.

“Ồ, ra vậy!”, Tom kêu lên. “Cái vật nặng hình tròn đó! Tôi...”

“Ngài đã dùng nó để làm gì?”, Huân tước Hertford hỏi lớn. “Cho tôi biết!”

“Tôi đã dùng nó để đập vỏ hạt dẻ”.

“Cậu ấy đã dùng nó để đập vỏ hạt dẻ!”

Chương 14 - Đoạn kết

Thế là cậu bé Edward thật lên ngôi vua, ngài là một vị vua rất tốt vì ngài đã sống giữa lòng dân chúng, biết được cách họ sống cũng như những gì họ cần. Tom ở trong cung điện, làm người bạn tốt nhất của nhà vua.

Sir Miles lấy lại được nhà cửa, đất đai và cưới tiểu thư Edith. Vua Edward thường đi thăm ông ở sảnh đường Hendon, nơi đó Basil đang giữ chức trưởng viên.

John Canty biệt dạng, nhưng Tom cấp cho mẹ và hai em gái một ngôi nhà rất đẹp ở miền quê. Vua Edward không sống lâu mấy. Khi ngài mất, Tom đến ở cùng mẹ và các em gái, Tom viết câu chuyện này để thuật lại bằng cách nào mà Tom, một kẻ nghèo khổ, đã làm vua nước Anh trong vài hôm.

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>